RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 110.242 van 16 september 2002
in de zaak A. 103.663/XIV-3400.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. JANSSENS,
kantoor houdende te 2900 SCHOTEN,
Venstraat 153 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 20 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 maart 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 22 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit, heeft op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/.

1.2. Het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor regularisatie heeft op 25 juli 2000 vastgesteld dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig was en heeft de aanvraag met een negatief advies aan de Minister van Binnenlandse Zaken overgemaakt.

1.3. Verzoeker heeft binnen een termijn van drie dagen zijn standpunt omtrent het negatief advies van het onderzoekssecretariaat meegedeeld, waarop de aanvraag bij een kamer van de Commissie voor regularisatie is aanhangig gemaakt.

1.4. Verzoeker is door de Commissie voor regularisatie op 17 januari 2001, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.5. De derde Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 5 februari 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

> "De heer XXX, aanvrager en betrokkene, heeft regularisatie van verblijf in België aangevraagd wegens duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen, overeenkomstig art. 2,4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 578-581, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 17), err. B.S. 2 februari 2000, p. 3291.
> De zaak werd naar deze kamer verwezen ingevolge toepassing van art. 12, § 1, van de wet van 22 december 1999, omdat werd vastgesteld dat het dossier onvolledig was wegens:
> - gebrek aan bewijs dat betrokkene gekend is bij een bestuur, een openbare dienst of een instelling;
> - afwezigheid van een schriftelijke verklaring betreffende een bevel om het grondgebied te verlaten;
> - gebrek aan bewijs van de vereiste termijn van continu verblijf in België;
> - gebrek aan bewijs van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen;

- gebrek aan bewijs van het feit dat betrokkene op 1 oktober 1999 op het grondgebied van België verbleef.

In de nota van het onderzoekssecretariaat is er geen betwisting betreffende de overige fundamentele vereisten tot regularisatie van het verblijf op grond van art. 2,4/ van de wet van 22 december 1999, zodat deze als vaststaand kunnen aanvaard worden.
Om in aanmerking te komen voor regularisatie van het verblijf in België overeenkomstig art. 2,4/, is betrokkene o.m. gehouden:

- te bewijzen dat de aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, en/of
- te bewijzen dat er een wettig verblijf in België was, en/of
- een schriftelijke verklaring af te leggen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied te verlaten,
- te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie (art. 9,9/ wet van 22 december 1999).

Op de zitting werd betrokkene grondig ondervraagd door ieder lid van de kamer, samengesteld overeenkomstig art. 3 van de wet van 22 december 1999, art. 3 van het K.B. van 5 januari 2000, het K. B. van 28 april 2000, in werking getreden op 20 maart 2000, B.S. 29 april 2000, tweede uitgave, p. 13.785-13.787, en het K.B. van 13 november 2000, B.S. 24 november 2000, p. 39.183. Er was eveneens een dialoog tussen de leden van de Commissie voor Regularisatie enerzijds en anderzijds de advocaat die betrokkene bijstond overeenkomstig art. 9 van het K.B. van 5 januari 2000.
Uit de informatie verstrekt door en namens betrokkene op de zitting en uit het nazicht van de stukken van het regularisatiedossier en bovendien uit het nazicht van de stukken van het dossier neergelegd door of namens de betrokkene op de zitting, is de kamer tot volgende bevindingen gekomen.
Bekendheid van betrokkene
Betrokkene was verplicht bij zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een dossier te voegen met o.m. een bewijsstuk waaruit blijkt dat betrokkene vóór 1 oktober 1999 bekend was hetzij bij een bestuur of een openbare dienst, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken, een politiedienst, een gemeentebestuur of een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, hetzij bij een instelling, zoals een ziekenhuis of een school (W. 22 december 1999, art. 9,1/).
In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (KB. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze voorwaarde niet zou voldaan zijn.
Wat betreft de vereiste dat betrokkene gekend is, dient vastgesteld dat een bewijs hiervan ontbreekt. De overgelegde stukken gaan niet uit van een bestuur, een openbare dienst of een instelling. Deze voorwaarde is derhalve niet vervuld.
Uitwijzingsbevel
Betrokkene kon bij zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een schriftelijke verklaring voegen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied van België te verlaten (W. 22 december 1999, art. 9,9/).
In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze mogelijkheid niet zou voldaan zijn.
Een dusdanige verklaring werd door betrokkene schriftelijk afgelegd en aan het dossier toegevoegd (stuk 7 van het dossier neergelegd op de zitting). Aan deze vereiste is derhalve voldaan. Dit stuk alleen is echter niet voldoende.
De voorwaarde van gebrek aan bevel om het grondgebied te verlaten, gesteld om regularisatie van het verblijf in België mogelijk te maken, compenseert het verblijf in België gedurende vijf of zes jaar. Deze compensatie is slechts aanvaardbaar mits met bewijs van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen (CvR, P.V. A.V. 181100, p. 5).
Verblijf in België
Betrokkene was verplicht bij zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een dossier te voegen met o.m. een bewijs dat de aanwezigheid van betrokkene in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor een gezin met

minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan (W. 22 december 1999, art. 9,9/).
In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze voorwaarde niet zou voldaan zijn.
Wat betreft het langdurig verblijf in België, kan op grond van de uitleg verstrekt door betrokkene op de zitting en de beschikbare gegevens niet aangenomen worden dat de aanwezigheid van betrokkene in België teruggaat tot meer dan zes jaar, met name sinds 1993. Ter zake gaat het niet over een gezin met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, zodat een periode van minstens zes jaar van toepassing is.
Deze vaststelling is hoofdzakelijk gesteund op de bevindingen dat de huurcontracten uit 1993, 1994 en 1997 te veel op elkaar gelijken om als bewijskrachtig weerhouden te worden (stukken 5/1-3 van het regularisatiedossier). De overige stukken zijn te algemeen (stukken 2 en 3 van het regularisatiedossier) of te recent (stukken 5a-f van het dossier neergelegd op de zitting) om als bewijs te kunnen aanvaard worden.
Besluit. Voor betrokkene zijn er geen voldoende elementen aanwezig om een continu verblijf in België te aanvaarden gedurende de vereiste periode.
Duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen
In de nota van het onderzoekssecretariaat werd niet aanvaard dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen aanwezig zijn voor regularisatie van het verblijf van betrokkene in België.
De zienswijze van het onderzoekssecretariaat wordt bijgetreden. Er zijn niet voldoende aanwijzingen om onbetwistbaar te besluiten dat aan de vereisten van art. 2,4/ is voldaan.
Aanwezigheid op 1 oktober 1999
De wet is alleen van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend zijn door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 (art. 2, eerste lid). Derhalve moet bewezen zijn dat betrokkene op 1 oktober 1999 op het grondgebied van België verbleef (W. 22 december 1999, art. 9,2/).
In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie (K.B. 5 januari 2000, art. 5, § 5) is voorgehouden dat aan deze voorwaarde niet zou voldaan zijn.
Uit de overgelegde stukken kan een dergelijk verblijf worden afgeleid (stukken 4a-d van het dossier neergelegd op de zitting). Aan deze vereiste is derhalve voldaan. Dit gegeven alleen is echter niet voldoende.
Besluit
Zoals uit de behandeling op de zitting is ervaren, zijn de feitelijke gegevens en de geleverde bewijsvoering niet voldoende, zodat op grond hiervan dient vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de vereisten gesteld door art. 2,4/ van genoemde wet. Er blijken geen duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving te zijn ontwikkeld. Er blijken onvoldoende elementen aanwezig te zijn om te besluiten tot integratie van betrokkene in de Belgische samenleving.
Deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig art. 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 588-592, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 19).”.

1.6. Op 26 maart 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

"2.1. Miskenning van de rechten van de aanvrager conform de wet op de regularisatie van 22.12.1999.
Een goede rechtsbedeling houdt het recht op rechtszekerheid in.
Het recht op rechtszekerheid houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan opgevat worden dan als een vast gedrags-beleidsmaatregel van de overheid.
De Openbare Diensten dienen in beginsel de gewettigde verwachtingen die zij bij burgers gelegd hebben in te lossen.
(Cassatie, februari 1997, RW, 97-98, nr. 12,400)
Dat verzoeker met het neerleggen van een dossier, en dat vervolgens vervolledigd werd, meende dat hij recht had op regularisatie van zijn verblijfstoestand.
Door de Minister werd gesteld tijdens de parlementaire voorbereidingen dat de bedoelde sociale bindingen een duurzaam en permanent karakter moeten hebben. Voorts is de factor tijd daarbij belangrijk, maar niet doorslaggevend.
Zo zal men niet alleen moeten nagaan of echte en duurzame banden zijn ontstaan, maar ook of de wil aanwezig is om de Belgische wetten te eerbiedigen.
Dit kan in casu worden aangetoond aangezien verzoeker, officieel tewerkgesteld is wat een van de voorbeelden van duurzame bindingen is en aangehaald door de Minister en voldoet aan alle voorwaarden van de sociale wetgeving.
Dat hij tevens humanitaire redenen kan laten gelden aangezien verzoeker familie in België heeft.
Dat men bij het in overweging nemen van alle voorliggende elementen niet voldoende rekening heeft gehouden met alles wat door verzoeker is aangetoond.
Dat men bv. ook niet voldoende rekening heeft gehouden dat verzoeker een van de landstalen vlot spreekt.
Dat de Minister ook geen rekening gehouden heeft met alle bijkomende stukken die nog zijn toegevoegd en gemotiveerd in de bijgevoegde brief.";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

"Hij wijdt daarbij eerst uit over het recht op rechtszekerheid, een begrip dat als zodanig volgens de verwerende partij nochtans niet voorkomt in de kennelijk door verzoeker bedoelde wet.
Hoe dan ook veronderstelt het inroepen van dit laatste recht, zoals verzoeker zelf vermeldt, dat de bestuurde kan vertrouwen op een vaste gedrags- of beleidslijn van de overheid die bij hem/haar gewettigde verwachtingen heeft kunnen wekken.
De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker nalaat om het bestaan van enige dergelijke vaste gedrags- of beleidslijn aan te tonen.
Verzoeker beklaagt zich in zijn besproken middel immers in de eerste plaats over de invulling die bij de behandeling van zijn verblijfsregularisatieaanvraag is gegeven aan de begrippen 'duurzame sociale bindingen' en 'humanitaire redenen' en beoogt met zijn kritiek kennelijk een herbeoordeling van die aanvraag.
De voormelde begrippen laten het bestuur een ruime beoordelingsbevoegdheid die slechts geval per geval kan worden uitgeoefend, volgens de in hun geheel te beschouwen specifieke kenmerken van elk regularisatiedossier.
Een nuttig beroep op de toepassing van het rechtszekerheidsbegrip is in die omstandigheden zo goed als uitgesloten.
Dat door de bevoegde Minister bepaalde verklaringen zijn afgelegd n.a.v. de totstandkoming van de toegepaste wet, die in het middel overigens niet op een voldoende nauwkeurige wijze worden weergegeven, kan bezwaarlijk worden beschouwd als indicatief voor de bestuurlijke gedrags- of beleidslijn die slechts na die totstandkoming kan zijn ontwikkeld.
Zoals ze in het middel wordt weergegeven, kan de betrokken verklaring (kennelijk niets anders dan het geven van een voorbeeld van een element dat, samen met andere, een

rol kan spelen bij de beoordeling van een verblijfsregularisatieaanvraag), ook niet worden beschouwd als zijnde van zodanige aard dat zij bij verzoeker welkdanige gewettigde verwachting ook heeft kunnen wekken.
De ruime beoordelingsbevoegdheid waarover het bestuur te dezen beschikt en de aard van het tegen zijn beslissing openstaande rechtsmiddel, maakt dat de Raad van State het niet als zijn bevoegdheid kan beschouwen om verzoekers verblijfsregularisatieaanvraag aan een volledig nieuw feitelijk onderzoek te onderwerpen.
Er kan slechts worden geverifieerd of het bestuur in het geval van verzoeker geen kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan de begrippen 'duurzame sociale bindingen' en 'humanitaire redenen'.
Verzoeker houdt niet voor dat dit ter zake het geval zou zijn en dit blijkt ook niet uit de gegevens van de zaak.
In het advies van de derde kamer van de Commissie voor regularisatie en, door verwijzing naar dit advies, in de ministeriële beslissing, zijn de juridische en feitelijke elementen vermeld die maken dat in casu is geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan het voorschrift van art. 2, 4**/** van de wet dd. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.
In acht genomen de reeds in het advies van het onderzoekssecretariaat weergegeven bevindingen dienaangaande, die in het advies van de genoemde derde kamer worden onderschreven, zijn de desbetreffend gemaakte vaststellingen voldoende om te kunnen stellen dat de betrokken instanties hun bevoegdheid naar behoren hebben uitgeoefend.
Terwijl de summiere kritiek die verzoeker op die vaststellingen levert, geenszins van aard is om te kunnen doen aannemen dat het advies van de derde kamer van de Commissie voor regularisatie en dus de bestreden beslissing van de verwerende partij zouden zijn tot stand gekomen met kennelijke overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid die aan deze instanties toekomt bij de toetsing van de door de vreemdeling-aanvrager afgelegde feitelijke verklaringen en voorgelegde stukken aan de door laatstgenoemde ingeroepen wettelijke grondslag voor verblijfsregularisatie.
De officiële tewerkstelling waar verzoeker het over heeft, blijkt van zeer recente datum, een louter gevolg van de indiening van zijn verblijfsregularisatieaanvraag en dus precair, zodat ze bezwaarlijk kan worden beschouwd als een element dat wijst op het bestaan van duurzame sociale bindingen, laat staan van het bestaan van deze bindingen op het ogenblik van de genoemde aanvraag.
Bovendien blijkt niet dat verzoeker dit gegeven en de stukken die er betrekking op hebben, ter beoordeling heeft voorgelegd aan de Commissie voor regularisatie.
Ook de beweerde aanwezigheid van familie in België kan, gelet op de aard van de familiale band (het betreft blijkbaar een tante, zie stuk 69 van het administratief dossier van de verwerende partij) en het gebrek aan enige bijzondere vermelding, duidelijk niet als relevant worden aangezien en is door verzoeker voor de Commissie voor regularisatie evenmin vermeld geworden.
Nochtans is de neerlegging van stukken ter ondersteuning van een verblijfsregularisatieaanvraag aan een termijnvereiste onderworpen (zie art. 8, lid 2 van de genoemde wet dd. 22.12.1999) en is het in elk geval uitgesloten dat de Minister zijn beslissing over die aanvraag neemt o.b.v. elementen die niet aan de Commissie voor regularisatie ter beoordeling zijn voorgelegd geworden, aangezien uit art. 12 van de genoemde wet dd. 22.12.1999 duidelijk blijkt dat het een wezenskenmerk is van de uitzonderingsregeling die door deze wet is ingesteld, dat de Minister over de met toepassing van de wet ingediende verblijfsregularisatieaanvragen van vreemdelingen die niet van die wetstoepassing zijn uitgesloten, oordeelt na advies van de voornoemde Commissie en dus o.b.v. de elementen die bij het verlenen van dit advies in aanmerking zijn kunnen worden genomen.
Aldus kan ook de kritiek dat door de bevoegde Minister geen rekening is gehouden met een bijkomende brief en de bijbehorende stukken die nog zijn verzonden als reactie op het advies van de Commissie voor regularisatie niet worden aanvaard, temeer daar het antwoord op de inhoud van die brief en stukken dusdanig voor de hand ligt dat daaraan geen specifieke motieven dienden te worden gewijd (cf. R.v.St. nr. 61.448, 9.9.1996, TB.P. 1997, 182).
Wat tenslotte verzoekers bewering betreft dat hij een van de landstalen vlot spreekt, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de te dezen - gelet op de door hem opgegeven verblijfplaats - relevante landstaal kennelijk toch niet zo vlot spreekt, aangezien hij zich

voor de derde kamer van de Commissie voor regularisatie heeft laten bijstaan door een tolk (zie stuk 49 van het administratief dossier van de verwerende partij).
Het eerste middel gaat niet op.";

2.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

"Dat het argument van verwerende partij dat verzoeker pas op zeer recente datum een officiële tewerkstelling heeft, slechts precair is omdat deze het gevolg is van de indiening van de regularisatieaanvraag.
Dat verzoeker illegaal België is binnengekomen en dat op geen enkele wijze alsdan officiële tewerkstelling mogelijk is, gelet op de verblijfstoestand van verzoeker.
Dat verzoeker evenwel van zodra hem de mogelijkheid geboden werd, hij het nodige heeft gedaan om zijn tewerkstelling te officialiseren. Verzoeker put hier het argument uit dat hij hiermee blijk geeft van zijn wil tot integratie, nl. dat hij wenst in regel te zijn met de sociale zekerheid en door zijn arbeid hiervoor bijdragen betaalt, alsmede belastingen betaalt.
Het feit dat verzoeker familie in België heeft, is evenzeer een element van duurzame sociale bindingen.
Dat de parlementaire werkzaamheden een aantal voorbeelden opsommen die kunnen gelden als bijkomende bewijzen van sociale duurzame bindingen en humanitaire redenen:
A. ondermeer :
- Getuigenissen waaruit blijkt dat verzoeker relaties in België heeft aangeknoopt.
- De noodzaak om familiale redenen in België te wonen.
- Het feit een betrekking te hebben of een aanwervingsbelofte te hebben verkregen.
- Het feit belastingen en sociale lasten te betalen.
- De kennis of de bereidheid tot het leren van één der landstalen.
Dat verzoeker van vele van deze voorbeelden voldoet.";

2.1.4. Overwegende dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk hem een recht op regularisatie verleent van zodra hij een volledig dossier indient; dat de Commissie voor regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken bij het beoordelen van de vraag of de aanvrager voldoet aan het criterium voorzien in artikel 2, 4/ van voornoemde wet van 22 december 1999 over een appreciatiebevoegdheid beschikt, hetgeen betekent dat enkel een kennelijk onredelijke beoordeling door de Raad van State kan worden vernietigd; dat de Commissie en de Minister op basis van de neergelegde stukken en de afgelegde verklaringen nagaan of de aanvrager effectief duurzame bindingen met de Belgische samenleving heeft ontwikkeld en humanitaire redenen kan laten gelden; dat verzoeker nergens aanvoert dat de beoordeling van de Commissie en van de Minister kennelijk onredelijk is; dat hij enkel stelt dat geen rekening is gehouden met alle elementen zoals zijn tewerkstelling en het feit dat hij zich goed in het Nederlands kan uitdrukken; dat uit het advies van de Commissie niet kan worden afgeleid dat met de tewerkstelling van verzoeker en met het feit dat hij Nederlands spreekt, geen rekening is gehouden; dat de Commissie evenwel van mening is dat er "onvoldoende elementen zijn tot integratie van betrokkene in de Belgische samenleving"; dat in zoverre hij aanvoert dat hij tevens humanitaire redenen kan laten gelden aangezien hij familie heeft in België, een element dat hij in zijn brief van 21 februari 2001 aan de Minister van Binnenlandse Zaken heeft meegedeeld, dient te worden

vastgesteld dat laatstgenoemde heeft geoordeeld dat dit element “niet van aard (is) het ongunstig advies noch de motivering van dit advies te wijzigen”; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“2.2. Motiveringsverplichting.
Dat verzoeker de schending inroept van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
Dat gemotiveerd wordt dat verzoeker niet bekend was bij een bestuur of een openbare dienst.
Dat zulks evenwel zeer ruim wordt geïnterpreteerd door de rechtspraak van de Commissie voor Regularisatie met name dat een doktersbewijs of een ziekenhuisattest voldoende is.
Dat verzoeker een doktersbewijs voorbracht, zodat aan deze voorwaarden door verzoeker voldaan werd.
Dat gemotiveerd wordt dat verzoeker wel degelijk een verklaring in het dossier bijvoegde en dit ter gelegenheid van de zitting waarbij verzoeker schriftelijk verklaarde dat hij geen bevel heeft gekregen om het land te verlaten. Dat de Commissie voor Regularisatie stelt dat aan deze vereist(e) is voldaan, doch dat zulks alleen niet voldoende is.
Dat aan verzoeker onmogelijk een negatief bewijs kan opgelegd worden.
Andere voorwaarden worden er in art 9.9 Wet van 22 december 1999 niet opgesomd zodat de Commissie voor Regularisatie er geen bijkomende kan opleggen.
Dat de Commissie voor Regularisatie enerzijds het advies van het Secretariaat stelt dat er aanwijzingen van aanwezigheid zijn vanaf 1993, en voor 1994, 1995, 1996, 1997, 1998 en 1999.
Dat dan ook niet door de Commissie voor Regularisatie kan gesteld worden dat deze bewijzen niet kunnen aanvaard worden.
Dat de Commissie voor Regularisatie stelt dat er geen duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen zijn. Dat werk evenwel op duurzame sociale bindingen wijst. Dat verzoeker zijn arbeidsovereenkomst, getuigenverklaringen, een inschrijving bij de VDAB en een inschrijving in een school voorgebracht heeft.
Dat de Commissie voor Regularisatie stelt dat aan de voorwaarde van aanwezigheid op 1.10.1999 voldaan werd, doch dat dit gegeven alleen echter niet voldoende is. Art. 9.2 Wet van 22 december 1999 echter enkel voorschrijft dat verzoeker tot regularisatie in België was op 1.10.1999. verzoeker voldoet aan deze voorwaarde.
Dat de Commissie voor Regularisatie dan ook haar motiveringsverplichting schendt.”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

“Als tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in het advies dd. 5.2.2001 van de derde kamer van de Commissie voor regularisatie, die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.
De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.).
De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St.

nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.
De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arn Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R v. St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, FJ F. 1998, 693).
Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het tweede middel in rechte faalt.
Voor het geval de Raad van State hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.
Zo impliceert de vermelding in het genoemde advies dat de niet-ontvangst van een bevel om het grondgebied te verlaten in de vijf jaar voorafgaand aan de indiening van de verblijfsregularisatieaanvraag niet volstaat, omdat ook humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen dienen te worden bewezen, geenszins het opleggen van een "negatief bewijs", maar betreft het hier slechts de vermelding van een regel die in het art. 9, 9/ van de kennelijk door verzoeker bedoelde wet zelve vervat ligt.
Een vergelijkbare vaststelling kan worden gemaakt m.b.t. verzoekers opmerking i.v.m. het vervuld zijn van de voorwaarde van aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk op 1.10.1999.
Terwijl de 'ruime interpretatie' die verzoeker geeft aan de begrippen ‘bestuur’ of ‘openbare dienst’ en zelfs ‘instelling’ door een doktersbriefje van een huisarts als uitgaande van deze entiteiten te beschouwen, duidelijk te ver gaat.
Ook de feitelijk-inhoudelijke kritiek van verzoeker houdt geen steek.
Zo weerlegt verzoeker met de ongefundeerde bewering dat ‘door de Commissie voor Regularisatie (niet) kan gesteld worden dat deze bewijzen niet kunnen aanvaard worden’ (verzoeker doelt op de door hem voorgelegde stukken om de duur van zijn beweerd verblijf in België aannemelijk te maken), geenszins de onderbouwde motieven die er de derde kamer van de bedoelde Commissie toe hebben gebracht om die stukken wel als onvoldoende te beschouwen.
Op het aspect van het bewijs van de duurzame en sociale bindingen werd hierboven, bij de beantwoording van het eerste middel reeds genoegzaam ingegaan, temeer daar hetgeen verzoeker dienaangaande in het tweede middel vermeldt eveneens wordt gekenmerkt door een verregaande algemeenheid en vaagheid.
Ook het tweede middel gaat dus niet op.”;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

“B. schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.
Dat de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken een bestuurshandeling uitmaakt overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen.
Dat bijgevolg de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet geschied is.
Dat dit niet geschied is, minstens op een zeer gebrekkige wijze.
Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft n.a.v. schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van rechterlijk(e) beslissing dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, ‘Pas.’ 1932,I,166);
Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet met name onder art. 149 van de Grondwet;
Dat kan besloten worden dat indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot het gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks

geldt als bewijs dat de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig heeft onderzocht en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;
Dat er in casu enerzijds sprake is van een onjuist(e) en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.";

2.2.4. Overwegende dat in een tweede middel verzoeker de schending van de motiveringsplicht aanvoert; dat hij in wezen stelt dat hij wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 2, 4**/** van de wet van 22 december 1999; dat om in aanmerking te komen voor regularisatie overeenkomstig artikel 2, 4**/** van de wet van 22 december 1999 uit de samenlezing van artikel 2, 4**/** en 9, 9**/** van deze wet blijkt dat de vreemdeling die reeds daadwerkelijk op het grondgebied verblijft op 1 oktober 1999, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9**/** van de genoemde wet van 22 december 1999, alsook dient te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen in het land werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie; dat de bestreden beslissing derhalve op afdoende wijze is gemotiveerd indien blijkt dat de aanvrager aan één van deze voorwaarden niet voldoet; dat de derde Kamer van de Commissie voor regularisatie en in navolging de Minister van Binnenlandse Zaken stellen dat "er geen duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving (blijken) te zijn ontwikkeld" en "er onvoldoende elementen aanwezig (blijken) te zijn om te besluiten tot de integratie van betrokkene in de Belgische samenleving"; dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de Commissie en de Minister bij hun beoordeling niet kennelijk onredelijk zijn geweest; dat op basis van dit motief alleen de Minister kon besluiten dat verzoeker niet voldeed aan artikel 2, 4**/** van de wet van 22 december 1999; dat de kritiek op de overige motieven niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing vermag te leiden; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien september tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,

K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**